

ויהי היום...

מחזה מקורי מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר המחזה

ברעם הוא גבר בגיל העמידה. נשוי ללואיזה ואב לאיתן. מעמדו במשפחה מעורער והוא מבלה חלק ניכר מזמנו על ספסלו מחוץ לביתו כדי לא להפריע לאשתו בתרגילי היוגה שלה. יום אחד הוא מתחיל לשמוע קולות, תחילה בלתי מזיקים ואפילו בעלי כוונות טובות, אבל כשיוילה בחורה צעירה, עוברת אורח מבוהלת מהקולות שגם היא שומעת, נקרית בדרכו, המצב מדרדר במהרה. בני משפחתו רואים בברעם משוגע תחילה, אבל הקולות יוצאים מכלל שליטה ומתחילים לזרוע פחד בלתי נמנע.

הדמויות

- ברעם - בעל מבוגר
- לואיזה - אשתו מבוגרת, שמנסה להיראות צעירה יותר.
- איתן - בן כבן שלושים פלוס
- ויולה - אורחת צעירה
- ישויות - קולות מעוותים של נשים, גברים וילדים.

סצנה 1

המקום: **רחוב. על מדרכה.**

ברעם מחוץ לבית. יושב על ספסל מתקפל שהביא איתו מהבית.

ברעם: (פונה לקהל תוך כדי אכילת יוגורט מגביע גדול)

אני לא מטורף, לא משוגע ולא סובל מפיצול אישיות. אני איש נורמלי לחלוטין – כך יעיד כל מי שמכיר אותי. לפני שלושה שבועות ישבתי פה, כמו שאני יושב עכשיו ואוכל את היוגורט שלי. אני יושב מחוץ לבית בכל פעם שאשתי עושה יוגה, לפעמים עם מדריך אישי שלה אבל לרוב לבד, והיא עושה הרבה יוגה, ואני מבלה בחוץ. בימים האחרונים יש לי סיבה אחרת לגמרי לרצות לשבת בחוץ. במשך שלושה שבועות אני בא לכאן בכל יום עם יוגורט במטרה לחוות את אותה חוויה כדי שאהיה בטוח שאני לא חי בהזיות. נכון, בזמן האחרון הדמיון שלי גולש הרבה בחשיבה על ישויות. תמיד חשדתי שיש דברים בעולם הזה, דברים שהם בלתי מוסברים, מיסטיים, אולי טבעיים, אולי על-טבעיים. האפשרויות קיימות בהחלט. הרי יוצא לכולנו לא פעם למצוא את עצמנו במצב מסוים ולומר לעצמנו "אני מכיר את הסיטואציה", "זה היה לי", או "קרה לי כבר". אני אומר לכם זה לא דְּרָ'ה-וּ. אלה היו הישויות. אני רואה פה כמה מכם מעלים חיוכים. חכו, חכו... אתם תשמעו את הסיפור שלי, ונראה אם תמשיכו לחייך. מה שבאמת הכניס אותי לחרדה היה המקרה שהתרחש לפני שלושה שבועות. לא ידעתי היכן נמצאת הישות ששמעתי, קולה נשמע, ופתאום נעלם. לא יודע מה רצתה ממני. זה מסוג הדברים שאני לא יודע איך להגן על עצמי מפניהם. מסתורין ידוע כדבר מפחיד מאוד, ולפעמים הוא גם מאתגר. נשארתי עם הרגשה מאוד מוזרה, יוצאת דופן, מן התפוררות, שבריריות. העולם שלי הלך והתערער, והנה אני מתחיל יחסים עם משהו אחר, עם ישות לא ידועה. זהו נעלם שאי אפשר להתעלם ממנו. הישות נעלמה, אבל אני יודע שהיא תשוב, היא הבטיחה. לא סיפרתי לאף אחד, לא לבני וגם לא

לאשתי. אני מניח שאם הייתי מספר להם היו חושבים אותי למשוגע, ומפאת גילי המאוחר, אשתי הייתה חושדת שאני מתחיל... אתם יודעים... שמתחילות אצלי הזיות כמו שקרה לדוד שלי ברוך. אשתי רואה שבשלושת השבועות האחרונים אני מבלה מרצון מחוץ לבית, ובטח מתעוררים אצלה כל מיני מחשבות ודברים מטורפים, הייתי אומר אפילו מרושעים... גם ככה היחסים בינינו הם לא מי יודע מה. לא כול... עזבו, זה לא חשוב.

הישות אמרה לי בפירוש שהיא תגיע ואני מחכה. (אוכל מהיוגורט)

(קולה של הישות נשמע, בחיקוי קולו של איתן בנו של ברעם)

קול: סיימת לדבר?

ברעם: (שקוע עמוק באכילת היוגורט כך שלא שם לב שזאת הישות ולא בנו איתן) זה מפריע לך שאני מדבר לעצמי?

קול: אבא, מה אתה עושה מחוץ לבית?

ברעם: בכל יום אני נמצא מחוץ לבית.

קול: אתה נראה כמו אחד שזרקו אותו מהבית.

ברעם: שכחת? יוגה.

קול: התכוונת ליוגורט.

ברעם: התכוונתי ליוגה. (מושך את הזמן באכילה) אימא שלך עושה יוגה, ואני בחוץ טורף את היוגורט.

קול: די לגרד את הגביע! זה נראה כאילו אתה אוכל את החיים.

ברעם: להיפך, אני נותן מזון לגוף שבסוף יאכלו אותו...

קול: (קוטע אותו) למה אתה מדבר כך?

ברעם: סתם מתלוצץ... (מגרד באצבעו כל שארית אפשרית מגביע היוגורט)

קול: תשאיר משהו לחתולים.

ברעם: נקווה שהחתולים ישימו לב שלא נשאר כלום. זה מסוכן לחתולים. חתול מכניס את הראש עמוק לתוך הגביע הריק, ראשו יכול להיתפס וגומר לו את החיים.

קול: תן לי את הגביע. אני אזרוק אותו לפח.

ברעם: (מחבק ומגן על הגביע בגופו ומפנה את גבו) לא רוצה.

קול: בוא נעלה למעלה?

ברעם: אתה יודע שאנחנו לא יכולים להיות שם כשיש יוגה, העולם צריך להיות משותק בגללה ואלוהים לא יעזור!

קול: אולי היום היא תרצה לבוא לקראתנו.

ברעם: לא נראה לי... אנחנו נמשיך להיות שבויים בידיה. היא בעלת הכוח, ושום רצון שלנו לא יתקבל ולא ימצא חן בעיניה.

קול: אני מוכן להתערב אתך. אנחנו נכנסים לבית והיא לא מעירה הערה אחת!

ברעם: אז אתה לא מבין את אימא שלך, היום אנחנו עם הפנים אל הקיר, ורק אם יש לך קשרים מיוחדים תוכל להשתחרר ולהסתובב בסלון בזמן היוגה שלה.

קול: (בקול) מספיק לגרד!

ברעם: אתה יודע...

(מרים את ראשו) איפה אתה? (מחפש בחופזה וחוזר ליוגורט)

קול: מה אתה כל הזמן מגרד!?

ברעם: (מראה בלי להביט בו) תראה כמה עוד נשאר. שמת לב שהמפעלים מייצרים כל מיני פינות ושקעים בגביעים שקשה להגיע אליהן, וכול זה כדי שתזרוק את הגביע לפח לפני שאתה ממצה את תכולתו ותקנה עוד!

קול: יש לך אפשרות אחת: לקנות לאימא מתנה, וכך תכבוש אותה מחדש. למרות שכתוב "שונא מתנות יחיה", כל הנשים אוהבות מתנות!

ברעם: גם הגברים אוהבים מתנות.

קול: יש בידיך שתי אפשרויות...

ברעם: עכשיו שתי אפשרויות?

קול: או שמצבך יחמיר, תשלם מחיר גדול יותר ותבלה מחוץ לבית זמן ממשוך, או שתשפר את מעמדך במשפחה, ותשב על ספה נוחה בבית.

(איתן הבן של ברעם נכנס)

איתן: היי אבא...

מה אתה עושה מחוץ לבית?

ברעם: אמרתי לך כבר, כל יום אני נמצא מחוץ לבית.

איתן: אתה נראה כמו אחד שזרקו אותו מהבית.

ברעם: (מסתכל עליו ובוחן אותו. חמור סבר) עניתי לך על זה. יוגה!

איתן: התכוונת ליוגורט.

ברעם: די! מה קרה לך? (מסתכל על איתן בתמיהה) באת לשגע אותי? עניתי לך כבר שהתכוונתי ליוגה! אימא שלך עושה יוגה, ואתה אמרת לי: "די לגרד את הגביע, זה נראה כאילו אתה רוצה לאכול את החיים" והוספת "תשאיר משהו לחתולים..."

איתן: (בתדהמה, המילים נעתקות לו) זה... מפחיד מה... מה שאמרת עכשיו... זה בדיוק מה שחשבתי להגיד לך. הפכת לחוזה מחשבות עתידיות?

ברעם: עכשיו תדבר... על מתנה... ושונא מתנות...

איתן: איך אתה יודע?

(לעצמו) אני לא מאמין!

אתה... אבא, פיתחת יכולת טלפתית מתקדמת ביותר!

ברעם: אני לא! אתה אמרת לי את זה כבר!

איתן: אבא, אני לא דיברתי אתך עד לרגע זה!

ברעם: (מסתכל על איתן ומזהיר) לא מתאים לי שתשגע אותי.

איתן: איך?!

ברעם: (בכעס) אתה הופך אותי לפסיכי?!

איתן: בכלל לא. אני שומע את הדיבור שלך ולא מבין את ההיגיון.

ברעם: (בכעס ובחוסר סבלנות) די עם השטויות שלך! לך תעלה לאימא שלך ונראה איך היא תקבל אותך!

איתן: אבא, אתה בסדר?

ברעם: בחוץ, אני תמיד נעים לי יותר.

איתן: אתה לא בא אתי?

ברעם: לא.

איתן: למה?

ברעם: שהיא תעשה לי בושות?

איתן: אתה אתי.

ברעם: הפכת להיות מגן אנושי בפניה? לא כדאי לך.

איתן: (בשקט לעצמו, בפליאה) איזה דָּזָ'ה-וו...!

(איתן יוצא והולך לכיוון הסלון)

ברעם: (קורא אחריו) רק תדע, שום מתנה לא תעזור.

(ברעם הולך לכיוון פח האשפה שתלוי בצד. זורק את הגביע)

קול: (לוחש לברעם) תמהר להיכנס לבית.

ברעם: (נבהל) מי זה?

קול: אל תפחד, אני מְאֻחָד.

ברעם: זה אתה, מלפני כשלושה שבועות?

קול: כן, שכן שלי.

ברעם: איפה היית במשך שלושה שבועות?

קול: התגעגעת?

ברעם: שלושה שבועות זה הרבה זמן.

קול: חחח... לזמן אין חשיבות.

ברעם: זה אתה שחיקית את קולו של איתן, הבן שלי?

קול: תעלה למעלה מהר ותגיד לאשתך להיזהר. (פוקד) תעלה מיד!

ברעם: להיזהר?! ממה? ממי?

קול: היא הולכת לעשות תרגיל יוגה בצורה לא נכונה שיכול לגרום לה נזק פיזי חמור ובלתי הפיך.

ברעם: תזהיר אותה אתה.

קול: היא לא אשתי.

ברעם: גם אני מרגיש שהיא כבר לא אשתי. הבן שם.

קול: הוא לא יספיק לעזור. לך כבר!

ברעם: גם אני לא אספיק, מזמן החיים שלנו כבר לא דבש. (מתלוצץ) אולי מגיע לה לשבור איזו רגל, או יד, שתעשה הפסקה מהיוגה. זה יכניס אותה לפרופורציה. חוץ מזה, איך אתה יודע את כל זה?

קול: אני לפעמים מציל מתאונות - ודוחף לאסונות. אני הקול שלוחש לאדם להחליט כאשר הוא מהסס.

סצנה 2

בית. מוזיקה מתנגנת. רואים את לואיזה (האימא) עושה תרגילי יוגה. איתן נכנס לבית.

הסצנה מתרחשת כמעט סימולטנית עם החוץ.

איתן: היי אימא.

(איתן מחכה בסבלנות עד שלואיזה תסיים את התרגיל. היא מתחילה לעשות תנועה ובו זמנית נשמע קול)

קול: (פונה לאיתן) תפוס אותה!

(איתן רץ, בלי לחשוב מאיפה בא הקול ותופס את אמו לפני הנפילה)

לואיזה: איך ידעת?

איתן: לא יודע.

לואיזה: אתה זזת עוד לפני שהתחלתי לעשות את התנועה.

איתן: קול פנימי לחש לי.

חצ

קול: (לברעם שעדיין בחוץ) שמעת? הוא חושב שקול פנימי.

(לואיזה נועצת בו מבט)

איתן: (מחייך בהלצה) אולי הארה פנימית!

קול: (בגיחוך) הארה...

**ברעם: מאותו יום שהבטחת שתגלה לי מי אתה, אני חסר מנוחה. מה אתה?
מה אתה רוצה ממני? אתה הרוע? הזרוע שמכה?**

קול: אני צל צלו של מלאך. בדיוק כפי שיש מלאכים של אור ללא צל.

ברעם: לא הבנתי, דבר אתי פשוט.

קול: אני לא מלאך, לא שטן, לא שד. אני ישות עצמאית בלתי תלויה.

איתן: (קורא מחלון שבסלון) אבא!... יש הפסקה... אתה יכול להיכנס.

ברעם: עוד מעט...

(ברעם מחפש את הישות.)

איתן עומד ליד החלון ורואה את אביו מתרוצץ ומחפש משהו בפינות)

ברעם: (חוזר לספסל ומטה אוזן) תן סימן איפה אתה נמצא...

קול: אני פה, יושב על הספסל.

**ברעם: (ממהר לספסל ומדבר אתו) משחק אתי ברואה ולא נראה...
ממזרון, תראה את עצמך!**

קול: אני מראה כל הזמן. אתה לא רואה כי אני שחור ושקוף כמו המים בכוס.

לואיזה: (ממשיכה בתנועות שחרור) אתה רואה? עכשיו הוא לא רוצה להיכנס לבית. מיום ליום... משתבש אצלו משהו.

איתן: (משקיף מדי פעם דרך החלון) הוא טוען שהוא לא יכול להיות עצמאי בבית.

לואיזה: נו באמת, הוא לא יכול להיות עצמאי בבית? אני זו שלא יכולה להיות עצמאית בבית. בדיוק בזמן היוגה הוא מחליט להסתובב בין הרגליים.

איתן: את עצמאית מדי.

לואיזה: גם אתה נגדי?

איתן: אני לא נגד אף אחד, אני בעד שניכם.

לואיזה: הוא בקושי מדבר אתי, המצב מחמיר מיום ליום. הוא מתרחק ממני רגשית ופיזית. הגענו למצב שאם אני נמצאת במצב של דיכאון, אני לא יכולה לדבר, להתייעץ איתו על הדיכאון שלי בכלל.

איתן: אימא, אנחנו לא הפסיכולוגים שלך, את נהנית יותר מדי לדבר על הדיכאון שלך, ולא כל אחד מסוגל לשמוע ולהיות שותף לזה.

לואיזה: אני מדברת יותר מדי?!

איתן: את אפילו לא מרגישה. אבא טען כבר כמה פעמים שאת צריכה להפסיק עם כל התרופות ולהיות שמחה ומרוצה ממה שיש לך, בלי התרופות!

לואיזה: התרופות הן עם מרשם רופא!

איתן: כל אחד יכול להשיג כל מרשם מרופא.

לואיזה: הוא איבד את הכבוד אלי. הייתה לנו אהבה והיום היא נעלמה... אתה יכול למסור לו שהוא יכול להיכנס. אני הולכת להתקלח. (יוצאת מהבמה לכיוון המקלחת)

(איתן הולך לחלון. לאחר זמן. איתן שומע חיקוי קול מעוות של לואיזה)

קול: איתן אל תקרא לו!... הוא מרגיש שם יותר מדי נוח ובטוח. כל-כך התרגל להיות בחוץ שאפשר להוציא לו מיטה.

איתן: (ליד החלון. בקול רם ללואיזה) לא לקרוא לו?

לואיזה: (מהמקלחת) מה אתה אומר?

איתן: לא לקרוא לו?

לואיזה: כדאי להשגיח עליו.

חוץ

(נכנסת ויולה בחורה צעירה. רועדת ובוכה מרוב התרגשות)

ויולה: (מבקשת רשות לשבת) אני... יכולה?

ברעם: בבקשה. (זז הצידה, אך מסמן לה) המקום כאן באמצע... תפוס.

סלון

איתן: (רואה את אביו מהחלון מדבר עם הבחורה) אימא את חייבת לבוא לפה מהר! אבא מתחיל עם בחורה.

לואיזה: איך אני אבוא? ערומה?!

איתן: תזדרזי מהר! שווה לראות.

חוץ

ברעם: סליחה שאני מתערב, אבל את נראית כאילו ראית רוח רפאים.

ויולה: ראיתי אותה.

ברעם: את מי?

ויולה: היא עמדה לפני, בהתחלה חשבתי שזו תחפושת, חשבתי לרגע שאני יוצאת מדעתי. אבל לא! היא הייתה קיימת, אמרה לי שהיא "הישות החוזרת"

ברעם: הישות החוזרת?

ויולה: (קול בכי) אני בחורה נורמלית, למה זה קורא לי?

ברעם: (בהתרגשות) כן, גם אני, גם אני איש נורמלי... ראית איך היא נראית?

ויולה: שחור שקוף.

ברעם: שחור שקוף. כמו המים בכוס?

ויולה: נכון, ואמרה לי שהיא עוד תשוב.

ברעם: זה בדיוק מה שאמרה לי... (מרוצה) אני שפוי...
(לעצמו) כנראה שהישויות עברו סוג של טרנספורמציה.

ויולה: גם לך זה קרה? (מנסה להתקרב לברעם) אני...

ברעם: אל תתקרבי! הישות יושבת פה בינינו ומקשיבה.

קול: (בקול בס עמוק) הוווו....

ויולה: (קופצת ממקומה ברעד ובבהלה) איי...
(צורחת) הצילו! הצילו! משהו נוגע בי!

סלון

איתן: (לאמו) איפה את?! אני יורד לקרוא לאבא! הוא מתחרפן שם לגמרי.

(איתן יוצא לחוץ)

חוץ

ברעם: (מנסה להרגיע) תירגעי, אל תפחדי, אף אחד לא נגע, זה רק נדמה לך.
נראה לי זאת ישות שלא מזיקה. היא מאחדת.

(איתן מגיע מבוהל לרחוב)

איתן: אבא, מה אתה עושה!?

ברעם: מנסה לעזור לבחורה.

איתן: (לויולה) אבא שלי ניסה לפגוע בך?

ויולה: לא, להפך, הוא ניסה לעזור לי.

איתן: אז למה את רועדת?

ויולה: אני מצטערת.

ברעם: (לויולה) את לא צריכה לפחד, גם אני חוויתי ושמעתי את קולה לפני
שלושה שבועות וגם לפני כמה רגעים היא דיברה אתי, בחיקוי מושלם
שלו. (מצביע על איתן)
הישות נשמעת לי כישות היתולית.

ויולה: למה היא מפחידה?

ברעם: כשפוחדים - היא מפחידה.

איתן: (עומד נדהם) אפשר לדעת על מה לעזאזל אתם מדברים!?

ברעם: (לא מתייחס לאיתן) היא ישות שונה מהצורה שדמיינתי אותה...

ויולה: מאז שראיתי אותה... כשאני בחוץ, אני מסתכלת סביבי בכל פינה ואני מעסיקה את עצמי כדי לא להיות בבית. כל צל מפחיד ומנסר אותי לחלקים. אני מנסה להבין מהי המשמעות של אותה ישות.

ברעם: ואני לא העזתי לספר למשפחה.

איתן: הלו שניכם! מה קורה כאן?! (מנסה להתקרב אל ויולה)

ויולה: אל תיגע בי!

איתן: רק מנסה...

ברעם: עזוב אותה. זה הבן שלי איתן, אל תפחדי ממנו.

איתן: (בזעם) תסתדרו בלעדיי. (תוך כדי יציאה ממלמל) שני מחורפנים!

ויולה: אני חושבת שאני משתגעת.

ברעם: גם אני מרגיש כמוך. אבל את לא משוגעת!

ויולה: אולי שנינו משוגעים.

ברעם: אנחנו רגישים.

ויולה: אני צריכה ללכת. אבא שלי מחכה לי, אבא שלי רגיש ממני, אם הישות תבוא אליו הוא יצא מדעתו, אני חייבת ללכת אליו, אבל אני מפחדת ללכת לבד.

ברעם: צלצלי אליו שיבוא לקחת אותך.

ויולה: (מוציאה את הנייד, ותוך כדי שהיא מנסה לחייג) אני מקווה שזה לא יבהיל אותו עוד יותר, וחוף מזה, הוא יחשוב שאני קוקו... ועכשיו בנוסף לכל הצרות, הסוללה התרוקנה.

ברעם: כדאי ש נשתף קודם את המשפחה שלי בחוויה שלנו ואז תוכלי להתקשר לאביך מהבית שלי, כוס תה לא תזיק לשנינו. (קורא) ישות, ישות...

**(ויולה וברעם שניהם מגששים בידיהם כמחפשים את הישות בקריאות:
"ישות" מתכוונים לעזוב את המקום)**

קול: אתם עוזבים אותי?

ברעם: (כמתנצל) לא, מה פתאום.

קול: אתה כזה לוזר.

ויולה: אני מפחדת.

קול: (צחוק משונה) חיחיחי... תלכו, אני... חיחיחי... עוד נפגש...

**ברעם מקפל את הספסל ונושא אותו. יוצא עם ויולה.
אור יורד.**

סצנה 3

המקום: סלון. איתן לבדו מציץ מהחלון.

איתן: (בקול רם) אימא! אבא בא לכאן עם הבחורה הצעירה!

לואיזה: (תוך כדי כניסתה מגישה לאיתן רשימה) אתה יכול להציץ ברשימת
הקורסים של המדיטציה והיוגה בשעות הערב.

איתן: וואו אימא... את נראית פיצוץ!

לואיזה: תעיין ברשימה, אני לא יודעת מה להחליט. אולי זה ייתן לי הזדמנות
לקחת קצת פסק זמן לעצמי ולהיות מחוץ לבית כדי להירגע מהמתחים.

איתן: (מעיון) עושה רושם שרשימת הקורסים מעניינת ואת בהחלט יכולה
להיעזר בהם. כמה קורסים יכולים לעשות לך טוב יותר מכול התרופות
והוויטמינים שאת לוקחת.

לואיזה: (מציגה את גופה) אני עדיין צריכה לעבוד על המשקל שלי, ועל כמה
אזורים בגוף.

איתן: נו באמת אימא, אנחנו עדיין חיים, חיים פשוטים. אנחנו לא כוכבי קולנוע.

סצנה 4

תמונת המשך. ברעם וויולה נכנסים לסלון.

לואיזה: אני רואה שהבאת את הספסל ואת החברה לספסל.
(לויולה) גם את מספסלת(!) יחד אתו?

ויולה: הוא... אני באתי לצלצל לאבא שלי שיבוא לקחת אותי.

(שתיקה קלה לרגע. בינתיים איתן מוזג לויולה מים ומסמן לה כשואל אם היא רוצה לשתות. ויולה מסמנת לאיתן שהיא לא צמאה. מבטיהם נפגשים)

לואיזה וברעם בצד מתלחשים

לואיזה: (לברעם) מה זה צריך להיות?!

ברעם: מה?

לואיזה: אני בכלל לא מבינה אותך בזמן האחרון, ההתנהגות שלך מאוד מוזרה.

ברעם: את חושבת שיש לי דמנציה, חזיונות, נכון?

לואיזה: אני לא חושבת, אני בטוחה!

ברעם: את יודעת בכלל מה קורה מחוץ לבית? בעולם?!

לואיזה: בשביל מה אתה סוחב אתך ספסל?

ברעם: שיהיה לי נוח.

לואיזה: כיסא לא מספיק?!

ברעם: ואם מישהו ירצה לשבת לידי, ולדבר?

לואיזה: (מצביעה על ויולה) כמו מישהי צעירה כזאת?

ברעם: נכון, אני שכנעתי אותה לבוא לכאן כדי שתעיד שאני שפוי ולא משוגע.

בצד השני

ויולה: באתי רק לצלצל.

איתן: (בוהה בה. לא יודע איך להתחיל שיחה) למה את לא שותה?

ויולה: אני לא צמאה, תודה.

בצד השני

לואיזה: ולמה אתה חושב שהיא יכולה להעיד שאתה לא משוגע?
אולי גם היא משוגעת!

ברעם: היא ממש לא! וגם אני לא משוגע! הייתי המום מתיאור הישות שהיא ראתה. בדיוק אותו תיאור שלי.

לואיזה: אתה שומע את עצמך?!
שמעת פעם שמשוגע יעיד על משוגע שהוא לא משוגע? זה השיגעון!
זה נראה לך נורמלי?
אני לא רוצה אותה בבית! שני משוגעים בבית זה יותר מדי בשבילי!
אני מתחילה לחשוב שאתה יורד מהפסים ומאבד לגמרי את השפיות.

ברעם: יש ישות מסביבנו, והיא נמצאת מחוץ לתחום המציאות.

לואיזה: ישות? איזו שטות! עכשיו אני בטוחה שאתה משוגע.

ברעם: (בזעם) יש ישות מסביבנו אני אומר לך!

לואיזה: יש שטות מסביבנו!

ברעם: את לא תופסת מה שאני מנסה להסביר לך.
(מתקרב אליה ולוחש להתריע) הישות רוצה להשפיע עליך. יש לה את היכולת לשתול לך מחשבות בראש ולהטעות אותך.

לואיזה: אני רואה שאתה כבר שתול.

ברעם: אם היא מצליחה פעם אחת, היא תצליח בכל פעם. לישות יש את הכוח למשוך אותנו מחוץ למסגרת החיים ולהוציא אותנו אל עולמות מקבילים.
(לוחש כדי להדאיג) היא אפילו מסוגלת לזרוק עלינו חפצים.

לואיזה: (בתקיפות) ברעם! תירגע!

ברעם: האבולוציה שינתה אותן...

לואיזה: מה הם חייזרים? הגיעו לכאן חייזרים?

ברעם: (מתחיל להסביר לאט ואחר כך בהתלהבות יתר) בשום פנים ואופן לא. זה מה שמכונה שטח חוץ ממדי נוסף והוא כנראה "אמיתי" הם מאתגרים את המושג שלנו לגבי משהו אמיתי, ההבדל בין הזיה למציאות אינו מוגדר, אולי הם נראים כמו "רוחות" או "שדונים" והשד יודע איך. אבל הם ישות עצמאית אמיתית שקיימת מעבר למוח. הם קיימים גם אחרי שמפסיקים לחוות את זה. לא מתאימים לתבנית מחשבה מדעית, ונותנים לנו להרגיש לחיות את החלום שלנו במקום לחלום להיות בחיים.

לואיזה: (בתקיפות) ברעם די! אני לא מבינה על מה אתה מדבר!
(ברכות) זה לגמרי פסיכי ואתה גורם לי לבכות.

ברעם: הישות עברה תהליך שינוי גנטי.

לואיזה: מאיפה אתה יודע את כל הבולשיט הזה!?

ברעם: אין לי תשובה לשאלה הזאת, אין לי תשובות להרבה שאלות, אני לא יודע מאיפה אני יודע. גם אני שואל את עצמי מאיפה אני יודע דברים שלא ידעתי, אבל אני יודע שאני יודע!

לואיזה: אני רואה שכבר חדר לך חיידק ישותי למוח!

ברעם: אני גם יודע שלא ללוהים יש סיבות לכך...

לואיזה: (קוטעת אותו) הסיבה היא אצלך בראש!

ברעם: קחי לדוגמה את איוב; הוא לא הבין מדוע אלוהים הכה אותו במכות כאלה אכזריות. לפעמים אלוהים מאפשר לרוע להתערב בחיינו כדי להעמיד אותנו במבחן ולהעמיד אותנו על הטעויות שלנו, ולהראות לנו כמה אנחנו קטנים. לכן אני אומר שהן יכולות להשתלט ולקחת בעלות על המחשבות שלנו. הן יכולות להוביל אותנו לקבל כל מיני החלטות שגויות.

לואיזה: (לאיתן בקול) אתה שומע את הקשקושים של אביך?

(איתן מחייך ונד בראשו בחוסר אונים)

ברעם: (ממשיך בלהט) בני אדם לא יכולים לשמוע את הקולות הפנימיים שלהם בצורה מושלמת ולחקות אותם. אבל הישות היא אלופת החיקויים והתחפושות.

לואיזה: די! די! די! אתה כבר לא עצמך! וזה מה שמפחיד יותר מכול הישיות.

ברעם: (בהתרגשות) לידיעתך, הישיות קיימות לפני בני האדם, והן עדיין מאכלסות את כדור הארץ. (חסר מנוחה. פורס ידיים ובהתלהבות מוגזמת) מה חשבנו לעצמנו, שניצחנו אותן?! התגברנו עליהן?! הברחנו אותן?! לא!!! הן לא עזבו! הן חיים בתוכנו, פה! ועוד איך פה! ובכול מקום!

לואיזה: (בחוסר אונים) אני לא יודעת...

(פתאום נשמעים קולות חזקים של כלים נופלים מכיוון המטבח. ויולה חרדה מתקרבת לאיתן, אפילו מחבקת אותו בעדינות. לואיזה רצה לכיוון המטבח)

ברעם: היא בבית! (מתחיל לחפש בכל פינה בבית)

ויולה: היא פה בבית?!

איתן: מי זאת היא?!

ברעם: הישות!

ויולה: (בקול פחד) אימל'ה!...

איתן: אל תפחדי, אני פה.

ברעם: אני פוחד שעומדת להיות פה אנדרלמוסיה של מתקפת ישיות.

איתן: (מלגלג) מתקפת ישיות? קח כדור הרגעה מבית המרקחת של אימא.

ברעם: אני לא היפוכונדר כמו אימא שלך.

לואיזה: (נכנסת זועמת ובידה מחזיקה חתיכת כד מפורצלין. מתפרצת על ברעם) אני היפוכונדרים?!

ויולה: (מנתרת ממקומה כאילו קיבלה צביטה בעכוז) אויץ!

איתן: מה קרה?

ויולה: כלום, אני כבר פוחדת לדבר. סתם חרדות שלי.

איתן: (לויולה) אני שואל באמת.

ברעם: (ללואיזה) מה זה היה במטבח?

ויולה: (לאיתן) חשבתי שמישהו צבט אותי.

לואיזה: שכחתי לסגור את החלון, התחילה רוח פרצים וכד הפורצלן נשבר.

ברעם: זו לא רוח פרצים, זו רוח שרצים (עושה תנועות של שרצים) בלתי נראית שמהתלת בנו. הפעילות העיקרית שלה היא לטפח את הפחד כדי לשלוט באדם.

לואיזה: אתה לא יציב לחלוטין, ואתה נמצא במצב של הכחשה!

ויולה: (לאיתן) אני מצטערת שאני נוכחת לשמוע דברים.

איתן: למרבה הצער יש אנשים שלא מבינים במצבי רוח! ואבא שלי הוא אחד מהם, ו... ואם הייתי נקלע למצב שלהם, הייתי רוצה לברוח מכאן ולהתחיל חיים חדשים.

ברעם: (חושב שאיתן מתכוון אליו) אתה רוצה שאני אברח?

איתן: לא התכוונתי לאף אחד. התכוונתי אלי.

ויולה: (מצחקקת) גם אני... למרבה המזל הדכדוך שלי לא נמשך זמן רב מספיק בכדי לברוח. אני מסוגלת לזהות אותנו ברגע שהוא מתחיל, והוא מיד זוכה לטיפול.

לואיזה: איזה טיפול?

ויולה: שיחות עם הרבה חברים.

לואיזה: אז יש לך הרבה דיכאונות.

ויולה: תמיד עוזר לדבר. אני גם יודעת שאני צריכה להמשיך לעשות את כל הדברים שאני עושה, ולזכור כי לא לעולם חוסן. (לאיתן) לא הבנת. לא חשוב.

(שתיקה של אי הבנה)

איתן: כשהייתי ילד רציתי להיות ימאי.

ויולה: ואני דיילת. (מצחקקת כמו ילדה)

איתן: (ללואיזה) את זוכרת שלקחת אותי לנמל חיפה? היו שם הרבה ימאים שהסתובבו בכל העולם וראו פיות ובתולות ים...
(פונה יותר לויולה) וואו, איך קינאתי בהם. הם היו מביאים את מרכולתם ומוכרים. על האניות היו מעמיסים הרבה קונטיינרים של ארגזי תפוזים, "ג'אפה" קראו להם, והם נמכרו בכל העולם. עכשיו מי שנכנס לנמל רואה שמוכרים מוצרים, אבל כבר לא מעמיסים שם תפוזי ג'אפה.

ויולה: (מרגישה שגם היא צריכה להגיד משהו) ואני זוכרת... איך בכל פעם שישבתי על הברכיים של דודי, הוא אמר לי שאין לי ממה לחשוש, והוסיף "יש עלייך תחת יפה"... אופס, מצטערת, דיברתי שטויות.

קול: (כקולה של ויולה מהמטבח) יש עלייך תחת יפה...

ויולה: (מתנצלת) לא אני שאמרתי את זה.

**(נשמעים קולות נפץ של כלים נופלים מכיוון המטבח.
לואיזה רצה למטבח)**

ברעם: (קורא לישות) בואי, בואי... דברי איתנו... (ממשיך לחפש)

איתן: (לאביו, בבדיחות) עכשיו המחשבות בראש שלך מתורגמות לקולות.

ויולה: זה אמיתי. גם אני כששמעתי בפעם הראשונה, חשבתי שהישות מתלוצצת כשהתחילה בולעת את המילים שלה, (מדגימה) בערך כך: "בְּרָא-בּוֹסֶ-רָאס-מִי..." והיא מתחילה להתעוות והעיניים מתגלגלות לאחור יחד עם הראש שהסתובב שלוש מאות שישים מעלות. ראיתי הכול.

ברעם: (לאיתן) ובגלל הספק שלך, היא תגיע גם לראש שלך.

איתן: (מלגלג עליהם) יש פה הזדהות מוחלטת.

ברעם: (תוך כדי חיפוש) אתה יודע בן, אתה בן עשרים ותשע, זו שנה חשובה בחייו של גבר. אתה כמעט בן שלושים. אתה צריך להתחיל לחשוב ברצינות על העתיד; מהן המטרות שלך, מה אתה מתכנן להשיג בעשור הבא ומעבר לו...

קול: (קוטע וממשיך את ברעם) היום אתה מרגיש כל-כך בריא שאתה יכול לאכול ג'אנק- פוד בשש בבוקר...

(תגובה מאיפה בא הקול)

קול: (המשך כברעם) לאכול פרה בצהריים וחבילת חמאה מלוחה בערב, ולצפות בעונה שלמה "שובר השורות" ברצף עם צלחת גדושה פיצוחים... ומאפרה מלאה בדלי סיגריות ובלי לפחד מסתימת עורקים...

(כולם פעורי פה. שתיקה.)

ברעם: אתם שומעים? שקט רגע! אני מרגיש אותה. היא פה פיזית!

ויולה: (בחרדה) היא פה. פיזית! אורבת באיזשהו מקום.

איתן: איך אתה יודעים מתי היא פה?

ברעם: (תוך כדי חיפוש בכל מיני מקומות אחרי הישות) היא מאוד ערמומית והיא משתמשת בטריק פשוט מאוד כדי להסוות את עצמה; היא פונה אליך בגוף ראשון, "אני" במקום "אתה", ובגלל זה אתה מניח שחשבת זאת עצמך מדברת, ומתחיל להאמין שאתה אומר את הדברים והולך לעשות מעשה. אתה לא מודע לזה שהיא השפיעה עליך. אתה לא יודע שהמטרה הסופית שלה היא לשלוט בך, להביא אותך למצב של טראנס ולעשייה הפוכה ממה שחשבת! ואז...

פה עיקר הבלגן מתחיל. ההשפעות מתחילות להיטמע בך ואתה תלך לעשות מעשים שלא רצית לעשות.

איתן: מאיפה אתם יודעים את כל זה?

ברעם: אמרתי לכם, אני לא יודע מאיפה אני יודע, אני פשוט יודע!

איתן: ואת?

ויולה: אני אותו דבר כמוהו.

איתן: זאת אומרת שהישות יכולה להפוך את הבנאדם למסוכן.

ברעם: בפירוש כן!

איתן: זאת אומרת שאתה אבא שלי יכול להפוך פתאום לרוצח ולשחוט אותנו.

ברעם: זה בהחלט יכול לקרות. אבל, זה יכול לקרות לכל אחד ואחד מ...

(מהמטבח נשמעת זעקתה של לואיזה הקוראת לברעם.

ברעם רץ למטבח.

איתן וויולה עומדים בפתח המטבח במתח)

לואיזה: (קולה מהמטבח) אני מסדרת את המטבח... ו... ו... מישהו נגע משהו צבט לי בתחת.

(ברעם ולואיזה חוזרים לסלון. לואיזה חוזרת עם סכין שלופה ביד)

קול: התחת של אימא שלך היה יותר יפה משלך והיא בקבר... חיחיחי...

ברעם: (הולך אחריה וקורא) עכשיו את מאמינה לי? אנחנו נלחמים נגד ישות מורדת!

ויולה: נגד שלטונות רשע!

ברעם: נגד כוחות חושך!

ויולה: נגד כוחות רוחניים!

לואיזה: מאיפה אתם יודעים?

ויולה: אנחנו אומרים לכם שאנחנו לא יודעים מאיפה אנחנו יודעים!

איתן: הפכתם למושתלים שלהם?

(קולות של הישויות בכל חלל האולם והבמה בחיקוי קולם של לואיזה, ברעם, איתן וויולה, ותגובות מצד הנוכחים.)

קול: (כאיתן) קל מאוד להשפיע ולעבוד עליכם, כי אתם יצורים אכזריים.

קול: (כברעם) אנחנו נגיע משום מקום...

קול: (כאיתן) כי זה למעשה מולד בנו, אנחנו צורת חיים בלתי נראית, הינו פעם גלויים על כדור הארץ!

לואיזה: (לברעם) אתה חושב שעם אלה אשתף פעולה? לא!

קול: (כלואיזה) אתם עפר, אבק אדם...

איתן: אימא עזבי... אולי זה סתם המוח מייצר תודעה... אולי כך נראים החיים לאחר המוות, אולי כך צריך לקרות.

קול: (כאיתן) איתן אתה חרמן מטורף...

לואיזה: (מנפנפת עם הסכין ביד, ובקול) לא אתן לזה לקרות!...
(לעצמה) אני לא מאמינה למה שקורה!

ברעם: (תוך כדי דיבורו מושך את הסכין מידה של לואיזה ומניח על השולחן) הישות קוראת לנו, לבני האדם, כבשים! עם כושר שכנוע מתוחכם ואמין. מדאיג?!
כן!

ויולה: (לאיתן) אני מבטיחה לך שאבא שלך הוא לא משוגע!

לואיזה: (מזהירה את ויולה) את אורחת משוגעת שמגנה על משוגע.

ברעם: (קוטע אותה) משחר הציוויליזציה שלנו, בני האדם האמינו שכל מה שקיים שם למעלה הוא רק מה שאנחנו רואים בעיניים.

לואיזה: (לברעם) תראה, אני רואה אותך מדבר רגיל, אבל בחוסר היגיון.

ברעם: ואני אומר לך שאם החיים שלך בבלגן, זה בגלל שישנם גופים חיצוניים שהתערבו בהם וערבלו אותם! יש כאלה שטוענים שהם רואים דברים שקורים בעולם האמיתי. שום כדור שתבלעי לא ירפה מאה אחוז.

לואיזה: אתה באמת מחורפן.

ברעם: אולי אני באמת בעל מחורפן.

לואיזה: הישות מדברת מגרונך?

ויולה: אני רוצה להגיד משהו...

(פונה ללואיזה) לפני זה, אני מבקשת ממך לא להתנפל עלי.

לואיזה: (מאשרת) או-קיי בבקשה.

ויולה: הם, אוהבים להתחזות, מעבירים בך הרגשה של חוויות טלפתיות, חוויות נפשיות כזאת שקשה להסביר. להשפיע עליך ולגרום לך להתרחק מאדם שהוא קרוב אליך. הם יכולים אפילו לשקר, לנסות למכור משהו, או למשוך תשומת לב. הם ישכנעו אותך שהאדם הקרוב

אליך כועס עליך.

כמו כל הילדים, גם הילדים של הישויות צריכים מזון. וממה הם ניזונים?
מהאנרגיה של יצורים חיים כמונו, כגון בני אדם ובעלי חיים...

ברעם: אולי זו מציאות שאינה נגישה באמצעות חמשת החושים שלנו או
באמצעות המכשירים המדעיים שיש לנו, אבל זה לא אומר שזה לא נכון
ולא נמצאת שם...

לואיזה: (פתאום מתפרצת) די! עד כאן! החלטתם לשגע אותי!!!
(לברעם) מה הבאת לכאן, תומכת נלהבת שלך? תקימו כת ולכו להפיץ
את הבשורה.

**(משב עז של רוח מיללת, יללה קורעת שעוברת לרגע קט.
כולם קופאים ולא יודעים מה לעשות/קורה)**

לואיזה: תראו! בחוץ הייתה הרוח, והעלים לא זזו.

ברעם: הישות עושה מניפולציה בזיכרונות.

ויולה: אדם צריך לזכור את המגבלות שלו.

איתן: די עם השטויות שלכם! אותך אבא, אני לוקח מיד להסתכלות!

ברעם: (בכעס) אתה מאיים עלי?! הרי שמעת אותן בחיקוי קולך! במקום לחשוב
איך אתה יכול להגן עלינו?
ברוב המקרים אתה אפילו לא תכיר אותה, כך היא עשתה היום בחוץ.
אתה זוכר ששאלת אותי מאיפה אני יודע מה אתה הולך להגיד?
זה לא היה "איזה דָּזָ'ה-ווי" ... כפי שמלמלת.

איתן: אני לא מאמין שזה קורה לנו...

ויולה: אבא שלך צודק! וכדאי להאמין לו! גם אני חוויתי.

ברעם: הישות יכולה להיות רחבת כתפיים, ללא מסה! יכולה להיות צורה
שקופה. נראה שהם מסוגלים לשלב את המציאות ולצאת ממנה בזמן
שהם עוקבים אחרי טרפם.

ויולה: היצורים האלה יכולים להיות פראיים.

ברעם: מפתחים מהירות שתגרום להם להימלט בלי להפוך את כללי הפיזיקה הבלתי מנוצחת.

איתן: זה משפט מסובך.

ויולה: בטח מסובך, אם היה ברור היינו מבינים את משמעות הופעתם. הישות יכולה לנעוץ מבט בפנים שלנו ובעיניים שחורות דמויי חרקים.

איתן: (לעצמו) מאיפה היא יודע את כול זה? ...
(לויולה) אני מאוד סקפטי על דברים כאלה מטורפים, זה טוב לסרטים בדיוניים.

ברעם: במשך אלפי שנים היו התאבדויות, תאונות, ומי אתם חושבים שהיה הגורם האחראי? - הישות!
היא שמשכנעת את האדם כאשר הוא מהסס לחצות את הכביש ולהידרס, היא שדוחפת את החייל לקחת סיכונים, את הילד הקטן ליפול מהמרפסת. היא גרמה לחיה לחצות כביש סואן... רואים אדם טובע ומישהו ממחר להציל, והוא טובע... קיימים אינסוף מספרים על מקרים שמנוהלים על ידי הישויות. תופתעו לשמוע, בהרבה מקרים היא גם מצילה.

(פונה ללואיזה) את זוכרת את היום שעמדנו מתחת לבניין ועציץ נפל מהקומה הרביעית ולא פוגע בנו? האם זה נס? לא! זאת הישות שהצילה אותנו ממוות. ולמה עשתה זאת?! כדי לרכוש אמון, לתת לנו הרגשה שניצלנו משום שאנחנו מיוחדים, ואחר כך כדי לדפוק אותנו במשהו אחר כשלא נהיה מוכנים לו.

לואיזה: זה כבר מוגזם! אני מוכרחה לקחת כדורי הרגעה. איפה משקפי הקריאה שלי?! (מחפשת) הרגע הם היו פה לעזאזל!

ברעם: (אחרי לואיזה) או את רואה? לכו לבדוק בכל המקומות מספר פעמים, לכו, לכו... תהפכי את כל הבית ולא תמצאי אותם!

(לואיזה מפנה ראשה לכל לכמה כיוונים ובסוף מוצאת אותם מונחים בקצה פינת השולחן מול עיניה)

ברעם: ופתאום הן צצות לפניך במקום שחיפשת כבר כמה וכמה פעמים. זאת הישות שהשתעשעה בך.

איתן: (לברעם) אם אתה כל-כך חכם, אתה ודאי גם יודע איך להגן על עצמך, עלינו?

לואיזה: (לברעם) אתה יודע איך זה עובד?

ברעם: בטח שאני יודע! כל אחד צריך ללמוד להגן על עצמו.
(מצביע על ראשו) מפה!

איתן ולואיזה: (בלעג) מה מפה!?

ויולה: הכוונה, שאין אף כלי בעולם שיכול להגן על חיי האדם ממנה.
רק האדם עצמו.

ברעם: צריך להיזהר ולא להיכנס למלכודת שהן טומנות לנו.

לואיזה: (ממורמרת) למה דווקא היום!?

ברעם: זה לא התחיל מהיום, הן קיימות כל הזמן ובכל מקום, רק שלי נודע לפני שלושה שבועות.

איתן: הן כאן כבר שלושה שבועות בבית!?

ברעם: הן נמצאות בכל מקום.

איתן: (בשקט לעצמו) אני מקווה שזה לא עובר בתורשה.

ויולה: מה שברעם רוצה להגיד...

לואיזה: הופה... ברעם... מאיפה את יודעת את שמו?

ויולה: הוא הציג את עצמו בחוץ.

ברעם: אני לא הצגתי את עצמי בחוץ.

ויולה: (מתפלאת) איך אני יודעת? ... גם אני לא יודעת איך אני יודעת.

לפעמים העין רואה קולטת רושמת בזיכרון, והזיכרון אומר לי בגלל שראיתי את השם על דלת הכניסה.

(לאיתן) מה שרציתי להגיד זה שאבא שלך מתכוון להגיד שהן יכולות לנוע אפילו מתחת לאדמה, עם אתגרים שונים וקטלניים, כדי להתגונן מפני מה שקורה מעל האדמה ותחת כיפת השמים.

איתן: שטויות, מה? יעיפו עלינו טילים מתחת לאדמה, ואנחנו נלחם בהם ונכבוש אותם?

ברעם: (לאיתן, מרגיע) תתאפק! עדיף לכבוש את יצר הכיבוש, מאשר לנצח באלף מלחמות. זה יהיה הניצחון שלנו!

איתן: מה זאת אומרת?

ברעם: כדי לנצח צריך לאהוב את עצמך ואת הזולת.

ויולה: (לאיתן) תגיד, יש לך ילדים?

איתן: לא, אני עדיין לא נשוי, לך יש?

ויולה: גם לי אין, אבל בכל זאת אנסה...

תנסה לתאר לעצמך שיש לך בן, בן עשר... היית אוהב אותו, נכון?

איתן: בטח.

ויולה: אם היה מבקש ממך אופניים חשמליים, היית קונה לו?

לואיזה: לאן את חותרת?

איתן: רגע אימא תני לה.

(לויולה) כן, אני מניח שהייתי קונה לו. אבל הייתי אומר לו להיזהר.

ויולה: היית נותן לו כמה עצות בסיסיות, ונותן לו לעשות טעויות משלו?

איתן: בהתחלה הייתי רץ אחריו, כמו שאבא שלי רץ אחרי האופניים ושומר עלי שלא אפגע. הייתי עושה בדיוק כמוהו עד שהילד שלי יקבל את הביטחון וילמד להסתדר לבד.

ויולה: אבל מה אם הוא ייפול?

איתן: (במין שוויץ שידע להתחכם) יקום.

ויולה: לא היית מנסה למנוע את הנפילה?

איתן: הכאב הוא חלק מתהליך הלמידה וההתבגרות. ייפול? - יקום.

ויולה: זאת אומרת...

(מזהה חוסר סבלנות מצד לואיזה ופונה אליה) אני כבר מסיימת.
(לאיתן) למרות שיש לך את היכולת להתערב ולמנוע את הכאב של הילד
שלך, היית בוחר ללמד אותו להפיק לקחים בעצמו?

איתן: בדיוק!

ויולה: ואם בנפילה הוא היה מקבל מכה חזקה בראש וזעזוע מוח?

לואיזה: איך כל השאלות האלה שלך נוגעות לנושא שלנו?

ברעם: מה שהיא רומזת לנו, זה שאנחנו צריכים לאהוב את עצמנו ואת הזולת
ולתמוך אחד בשני עד הסוף כדי שלא ניפול ונקבל זעזוע.

איתן: ואם הזולת הוא מניאק?!

(שתיקה קלה)

ויולה: עכשיו אני יכולה לטלפן לאבא שלי שיבוא לקחת אותי?

איתן: בטח, (מוסר לה את הנייד)

ויולה: (קצת מתמהמהת) אני... רוצה לדבר... אתה יודע...

איתן: אין בעיה, את יכולה לדבר מהחדר שלי.

**(איתן מלווה את ויולה אל החדר, היא נכנסת לבדה לחדרו של איתן.
ההורים מביטים לעבר איתן מסוקרנים.
איתן חוזר לסלון)**

לואיזה: הייתי אומרת שהיא עוף קצת מוזר.

ברעם: עברו עליה דברים לא פשוטים.

לואיזה: (לאיתן) מוצאת חן בעיניך.

איתן: (בהיסוס) אני...

לואיזה: מה ה-"אני" המהוסס הזה?

איתן: אפשר להגיד...

לואיזה: נו, דבר אחד חיובי יצא היום מאבא שלך.

**(נשמעים צלילים מוזרים של הישויות בליווי קולות כועסים ואכזריים.
אחר כך ניצפים על קירות הבמה צללים של הישויות במקומות שונים.
המראה מפחיד את הנוכחים בסלון, והם נצמדים כגוש אחד.
שקט.)**

איתן: מה... מה זה היה?

(ממהר בדאגה לויולה) מה עם ויולה...?

לואיזה: (עוצרת אותו) עצור! טוב שהיא לא שומעת.

ברעם: נכון, היא הייתה נכנסת להיסטריה. העיקר לא להראות פחד.

לואיזה: ברעם, אתה המומחה. מה עושים? דבר!

ברעם: העיקר לחשוב מחשבות טובות וטהורות... זה ינטרל אותן.

**(פונה לקולות) בשנתיים-שלוש האחרונות אני פונה כלפי מעלה לשמים
ומנסה לברר מי אני, מה אני חושב לעשות בשארית חיי ללא האהבה,
והנה, היום מצאתי! אני חוזר לאהבתי הישנה!**

קולות שונים - אנחנו חזרנו לְנִצַּחַן צָחַם ... צָחַם ... צָחַם...

- לניצחון אין ריח... ריח... ריח...

- ננצח אתכם...

- זה ההסכם, חיחיחיחי...

- הפכתם אותנו לאויבים...

- אנחנו לא אחים... חיחיחי...

- אנחנו לא נאיביים...

ברעם: מחשבות טובות... מחשבות טובות... תגידו אחריי...

איתן: (חוזר אחרי אביו) מחשבות טובות... מחשבות טובות...

ברעם: מהר להתחבק!

(מתחבקים כגוף אחד)

ברעם: אהבה... אהבה... חמלה... חמלה... הבנה... הבנה... הקשבה...

סליחה... מחילה...

לואיזה: (רועדת ומתוסכלת) אין לי מושג מי אני... אני רוצה ליהנות שוב מהאהבה והחיבור שהיה לנו פעם.
(לאיתן) אבא שלך היה מסתכל עלי בתשוקה... ואיפה הוא עכשיו?...

ברעם: אני כאן ועדיין חי...

לואיזה: פעם הוא היה מסתכל עלי כאילו הייתי תעלומה שרצה לפענח. עכשיו תראה אותו, הוא רק רוצה להיות בסביבה, ולא לקיים יחסי מין...

איתן: (נבוך) אימא!... אנחנו פה בפחד ואת עם...

לואיזה: ...אבא שלך היה פעם מעולה במין אבל עכשיו הוא לא באמת אתי, אני מרגישה מתי הוא מפנטז על מישהי אחרת... מעכשיו הוא יפנטז על ויולה הצעירה שלך.
(לברעם) אתה יודע למה אני מתכוונת...

איתן: די, נו...!

לואיזה: אמרתם מחשבות טובות. זה לא מספיק טוב?

ברעם: אל תשים לב, בשעת לחץ מתעורר אצלה חשק על טבעי.

קולות: - הבעל שלך יראה אותך כפי שהיית רוצה חיחיחיי ...

- אני רואה אותך עירומה במקלחת...

- חיחיחיי... עירומה...

- איזה גוף, שדים נופלות...

- אוווווף...

- היא עירומה... היא עירומה...

- היא נעימה...

- מלטפת... שדיים... ידיים... נואפת... סוחפת...

לואיזה: (נהנית מהמחמאות) הייתי אומרת שהם די משעשעים, ולא מזיקים.

(כולם נראים קצת יותר רגועים)

קול: בעלך הוא איש קשה. את הבנתו רכש...

לואיזה: (בבהלה) אוי... ראתם!?

איתן: מה ראת?

לואיזה: הבת זונה מסתכלת לי ישר בעיניים ומסתלקת בחיור.

קול: הציפיות הטובות שלך מבעלך מיותרות.

לואיזה: Go fuck yourself

קול: I want to fuck you, more

ברעם: מה את עושה!?

קול: בעלך היה גבר והיום הוא עם איבר מדולדל... דולו, דלו, דלו...

איתן: הלו! צחוק בצד, יש גבול, אלה ההורים שלי...

קול: למה התכוון בעלך כשאמר לך לנעול את הנעליים עם עקבי השפיץ?

לואיזה: כדי לנקר לך את העיניים!... חתיכת חור חלול...

ברעם: היזהרי, שמים לך מלכודת... מחשבות חיוביות...

(נשמעים קולותיהן של הישויות בשפה לא מובנת לאדם, אך מבינים שיש ויכוח סוער ביניהם.)

לואיזה: בואו ננצל את ההזדמנות. (בורחת לאחד החדרים) בואו מהר!

(איתן וברעם מצטרפים לבריחה. מתחילות התרוצצויות, כניסות ויציאות ממקומות שונים. ברקע עדיין המריבות של הישויות)

ברעם: (עוצר בקול) עצרו! הם מתווכחים ביניהם... בואו אלי... להתחיל שוב מחשבות טובות, הם ערמומיים...

לואיזה: (לוחשת לברעם) גם מחשבות מזויפות ב-כאילו, זה עובד?

ברעם: אם תזייפי בצורה משכנעת.

לואיזה: (פונה לישויות בהתרסה) ביני לבין בעלי יש הבנה. יש משמעות עמוקה למילה הבנה... אני מחוברת באופן טבעי ללב... הלב שלי הוא בעלי! (נותנת טפיחה עכוזה) ואתם, שקו לי בתחת!

**(לפתע נשמע קול מוזר מחדרו של איתן.
איתן ממחר ראשון ונכנס פנימה.
ההורים נשארים בפתח)**

לואיזה: איתן היזהר!

(שקט לרגע)

ברעם: (לאיתן) הכול בסדר?

איתן: כן, מאה אחוז.

לואיזה: איתן, אתה בסדר?

איתן: מעולה אין מה לדאוג.

לואיזה: צחוק הגורל, כנראה שמצאת כלה לאיתן.

ברעם: אני מקווה, הגיע הזמן.

לואיזה: חלמתי להיות כוכבת פורנו.

ברעם: את עושה לי בושות!

לואיזה: רוצה לעשות אהבה?

ברעם: עכשיו?

לואיזה: הילד עסוק... בוא גם אנחנו נתעסק. אתה לא חושב שזה יעלים את הישויות לחלוטין! אני משתוקקת להיות אתך.

ברעם: (מסמן על מפשעתו) אין ריכוז, התורן בנפילה. אין תזוזה קטנה של התעוררות, אפילו לא של התחלה.

לואיזה: אם הם ערמומיים, אני גם יודעת להיות ערמומית. (מחבקת את ברעם. לישויות) הישארו! אל תלכו מפה... תסתכלו על אהבתינו ותמותו מקנאה... (בתאווה יצרים על ברעם) תראו איך בני אדם מזדיינים!...

ברעם: (בלחש) לואיזה אל תגזימי...

לואיזה: (לוחשת) אל תדאג! אני מעמידה פנים...

**קולות: - בעלך גורם לך להרגיש כמו פצצת זמן מתקתקת... חיחיחי...
- שאלת את עצמך למה הוא לא רוצה לעשות אהבה? חיחיחי...
- אהבה היא הדבר המגעיל ביותר... איכס... חיחיחי...**

לואיזה: הוא אוהב אותי! מת עלי!

קולות: - מת עוד מעט...

- למה הוא לא מראה אכפתיות?

- יש משהו לא בסדר אתו?

- אימפוטנציה?

- אין מוטיבציה...

(הישויות מתחילות לזרוק מילים מתאימות שמסתיימות ב- זציה... ושאין להן שום קשר לסיטואציה)

לואיזה: (צורחת) די!

ברעם: (בחירוק שיניים) אל תכעסי עליהם!

לואיזה: (בלחש) בוא ניכנס למיטה, מתחת לשמיכה.

ברעם: הם יכולים להכניס את הראש מתחת לשמיכה ולבדוק.

(ברעם מחבק את לואיזה מאחור)

לואיזה: אוי! ראית? צללית שקופה ומשונה עמדה ליד דלת חדר השינה שלנו.

ברעם: אהבה, אהבה...

לואיזה: אני מרגישה כאילו מישהו מחבק אותי מאחור.

ברעם: זה אני.

לואיזה: ברעם, אני מרגישה כאילו הם מתקרבלים בתוכי...

ברעם: זה אני.

לואיזה: אני יכולה לחוש את נשימתם על צווארי.

ברעם: זה אני.

לואיזה: משהו זז מאחור.

ברעם: זה שלי.

לואיזה: אבל זה מרגיש כאילו כמה ישויות מחבקות אותי.

ברעם: זה לא אני.

לואיזה: זה עדיין מרגיש כאילו אני מקבלת חיבוקים משלד עם תפרים... איי...!

ברעם: מה איי?

לואיזה: קיבלתי דגדוג חמים בתחת...

ברעם: תזרמי עם זה ותנסי לא להראות פאניקה.

לואיזה: אני מרגישה שהדבר הזה כמעט מנשק אותי מאחורי האוזן...

ברעם: זה אני.

לואיזה: (מצווה) צלצל למשטרה, מהר!

ברעם: החזיקי מעמד! בואי... היצמדי אלי בדרך לטלפון...

(מתחלפים. לואיזה נצמדת אליו מאחור. שניהם נעים כגוף אחד)

לואיזה: תמהר! הדבר הזה לוחש לי באוזן "אם אני מוכנה - אם אני מוכנה"

(לישות) לך תזדיין!

ברעם: (בטלפון) הלו, תזעיקו את הצבא...

אנחנו תחת מתקפה...

לא טילים, מתקפה חזקה של הישויות...

לא הרשויות. ישות... י-שו-ת...

לא הרשות הפלסטינית...

הישות האולטימטיבית השחורה והשקופה...

והם עושים הרבה רעש!...

לא דאעש...

הישות, הישות הבלתי נראית...

לא נלאית! נר-אית!...

(בכעס) מה זאת אומרת, "אם לא נראית- לא נמצאת"?

לא רואים... לא... לא יורים עלינו!

אין צבע אדום!...

לואיזה: תן לי, אני לדבר איתם...

(בטלפון. עדיין צמודים) הדבר הזה מרגיש קרוב לנשק אותי, לוחש לי

באוזן אם אני מוכנה לזיון, ואומר שישוב כאשר אהיה מוכנה...

אה? יופי? אתה אומר שזה יעלם?

סתום! בן זונה!...

יופי תבוא לעצור אותי ותביא איתך כמה שוטרים...

(טורקת את השפופרת)

אין עם מי לדבר, הוא אומר שזה יעלם. מה זה אומר?

ברעם: טמטום! (פתאום הוא פורץ בצעקה) נזכרתי!

(מתנתק מלואיזה ורץ מיד לדלת. הוא יוצא וחוזר מיד)

על הדלת לא מופיע שמי! זאת ויולה!

(זעקה חדה נשמעת מחדרו של איתן.)

איתן יוצא מחדרו בנסיגה לאחור, מתנדנד, מחזיק בגרונו ונאבק, מנסה

לצרוח אבל יוצאים לו חרחורים. נאבק קשה עם בגדיה של ויולה)

ברעם: (מבולבל, הוא מחליט למהר לחבק את איתן מאחור ולהרגיעו)

לא! לא להילחם!... איתן! איתן, דבר בחיוב... בחום... באהבה...

אני אוהב אותך, איתן... אוהב...

לואיזה: בן של אימא. התינוק שלי...

איתן: (שרוי בהזיות) ויולה, היא...

לואיזה: אני אוהבת אותך, איתן אל תלך לנו!

איתן: היא... לא יכולתי לזוז... ולהזהיר אתכם... ליטפתי ונישקתי אותה

ושיתקה אותי... ויולה היא הישות...

לואיזה: אבא צדק, לאהוב... זה מה שאנחנו צריכים...

(אפקט, בגדיה של ויולה יתעופפו בחלל הבמה, בכל מיני זוויות

ופיתולים, (או בכל מיני מקומות כהולוגרמה) עד להיעלמותה)

קולה של ויולה: (מהדהד וקורא) איתן רצית בכוח, לאנוס אותי? בוא אלי עכשיו

אני מרשה לך... בוא אל תעזוב אותי... בוא תקבל כל מה שתרצה...

ברעם: למה ניסית בכוח?!... למה?... ל---מה!...

האור מתחיל לרדת.

סצנה 5

ברעם יוצא מתוך החיבוק ופונה לקהל.

ברעם: ישויות מסתוריות אלה מאכלסות גם כאן את האולם. (פונה לכיסא ריק/ לאחד מהקהל) מה אתה מחייך? ... לא רואים, כי הם לא נראים. אגב, כדאי לכם להיזהר כשאתם יוצאים מכאן, תאמינו לי. ישויות ניזונות מאנשים שיש בהם רוע, כעס, טינה, קנאה חולנית, חוסר סבלנות, תחושת גועל. אם אתה רוצה לנקום? מיד תופיע ישות, כל רוע הוא מזון אנרגטי בשבילן. בשביל הישות אנחנו כמו דגים באקווריום עגול והן מסתכלות עלינו וצוחקות בזמן שאנחנו מסתובבים סביב עצמנו, הישות יכולה לדוג אותנו מתי שתרצה. תהיה זו טעות להתגרות בהן יותר מדי, זה להתגרות בגורל. על כן, מי שרוצה להישאר בריא ולחיות חיים טובים. ההגנה הטובה ביותר היא לחיות עם משמעת עצמית, סבלנות, לחיות באהבה, יושרה, חמלה, לעזור לנזקק... הישות מרגישה בזיופים וכל יום שעובר היא משתכללת. אם האדם ינסה להימלט כמו מטורף מהישות, הוא ייתקל בקשיים חמורים מאוד. הישות תתעקש לרדוף אחריו. אין לסמוך על קירות החדר האטום, או מכשולים כמו בונקרים מסיביים להגנה. אדם יכול לרוץ מהר מאוד, זה לא יעזור. (פונה למישהו/י ספציפי מהקהל) גם אם תרוץ כמו מטורף, גם אם תטוס במטוס הקרב המהיר והחמקני ביותר בעולם, לא תוכל לחמוק מהישות. ככל שתגביר את המהירות, הישות תשיג אותך מהר יותר, הישות מהירה ממהירות הקול, האור, מהחור השחור, ויכולת להגיע למהירות של חלום. לא כדאי לך לנסות להילחם, או להתחרות, תמיד תפסיד. נכון, זה לא יהיה קל לעמוד בכל מכבש הלחצים ולחשוב על אהבה אמיתית בזמן כזה. הישות מזהה את זה ותוכל לכופף כל דבר, אפילו להתגבר על כוחות שונים של עולם הטבע. ועכשיו תסלחו לי, אני צריך לחזור לסצנה הסופית.

איתן: (נמצא במצב של אופוריה) מעולם לא הרגשתי כל-כך אהוב ובטוח.

לואיזה: אולי כדאי להשתמש במילות קסם ולחשים כהגנה?

ברעם: שימוש בנוסחאות קסם ולחשים רק יחמיר את המצב.

איתן: מישהו אוהב אותי, הוא ישמור עלי. אבא שלי אוהב אותי, ואימא שלי גם.

(נשמעים צלילים מוזרים יחד עם קולות חזקים ועצבנים ביותר.
לואיזה לא סובלת את קולות הישויות שפגעו בבנה, רצה לקחת את
הסכין ומתחילה לחתוך ולדקור באוויר)

ברעם: (בזעקה איומה) לאאא!!!

(ברגע זה מתחיל טבח, עם זעקות ושבר וכו'.... ראשון נרצח איתן)

קולות: - בבסיס קליטה ומיון בגיהינום יש הרבה מקום...

- גם עם טלסקופ מהפכני לא תזהו אותנו...

- אנחנו אנטי-חומר...

- תגיד לנו מר ברעם... למה תמיד דג גדול טורף דג קטן?

ברעם: בשביל הכיף, בשביל האהבה...

קולות: - או אולי הוא רעב.... חיחיחי...

- קיבלת הארכה לחיות...

(על רקע מוזיקה וקולות הישויות לואיזה נרצחת באכזריות ונופלת ליד
גופת בנה.

ברעם, מרוב זעם לוקח את הסכין, כדי לתקוף. הוא מהסס לרגע וזורק
את הסכין מידו, הולך לגופותיהם של איתן ולואיזה)

ברעם: (כורע ברך ומחבק את שניהם) אוהב אתכם... אוהב... אוהב...

בעומק הבמה נראית לרגע קט במעורפל, דמותה של ויולה מחייכת.
קולותיהם של הישויות בשפה לא מובנת לאדם, הולכים ומתרחקים...
אור יורד לאט.

סוף